

[Ib Christensen]

have skabt perspektiv og tillid og i virkeligheden større stabilitet end den, der bliver følgen af det indgåede miniforlig, ikke bliver resultatet. Retsforbundet var endda rede til at indgå i et forpligtende forlig, hvor også vi måtte acceptere ubehageligheder, men regeringen var altså afvisende. Regeringens udspil var yderst mangelfuldt, men kunne have været gjort væsentlig bedre. Det modsatte er sket, efter at regeringen har sluttet forlig med de 3 små partier, det er især blevet mere asocialt.

Retsforbundet begriber ikke, at regeringen til udgangen af 1981 har deponeret sin økonomisk-politiske handlefrihed hos CD og de kristelige. Navnlig socialdemokratiets og de radikales vælgere må til sin tid få et alvorligt regnskab at gøre op med de partier, de hidtil har stemt på. I mellemtiden mødes vi ved næste korsvej, nemlig når også dette utrolige makværk af et forlig viser sin utilstrækkelighed og skadelighed. Vi må da håbe, at de 4 partier frigør sig fra hinanden, så folketinget igen kan arbejde frit og reelle løsninger skabes på baggrund af det virkelige flertal i dette ting. Det gælder inden for jord-, bolig- og skattepolitikken, den offentlige udgiftspolitik og den økonomiske politik i øvrigt.

Jeg skal i øvrigt koncentrere mig om 5 punkter, nemlig for det første, at hvis man vil løse vores betalingsbalanceproblemer alene ved hjælp af finans- og kreditpolitik, sådan som regeringen og forligspartierne er indstillet på, så koster det arbejdspladser, titusinder af arbejdspladser. Derfor bliver man nødt til, hvis vi skal løse disse problemer på en socialt forsvarlig måde og en anstændig måde, at se på den valutapolitik, landet har ført, kort sagt: at frigive kronen, udtræde af EF-bindingen i valutakvælerslangen og dermed opnå en omgående betalingsbalancemæssig forbedring og en beskedne forbedring af erhvervenes konkurrencesituation og beskæftigelsen og også dermed skabe forudsætninger for at få renten sat ned, der bl. a. holdes oppe på grund af den løbende kroneopskrivning, der finder sted gennem bindingen til navnlig D-marken

Den anden ting, jeg vil sige, er, at der vel er bred enighed om, at det gælder om at stille de importkonkurrerende og eksporterende erhverv rimeligere og gunstigere. Det opnår man imidlertid ikke ved først at dænge befolkningen og erhvervslivet til med 5 mia kr.

i skatter og afgifter og så dele 5 ½ mia kr. ud i tilskud til det erhvervsliv og den befolkning, der er ramt af skatteforhøjelserne. Det kræver nogle strukturændringer. Det kræver jord-, bolig- og skattereformer, der leder opsparring væk fra den passive anbringelse i fast ejendom og obligationer og over til arbejdspladser i erhvervslivet.

Hr. Ole Espersen var inde på det, han kalder den sociale balance i forliget. Siden regeringens udspil er der sket følgende med hensyn til den sociale balance: den 3 promille ejendomsskat, som var et forsøg på – ikke et heldigt forsøg, men dog et forsøg – en attack mod arbejdsfri gevinster, og som skulle give 2 mia kr., er faldet væk. Den blev først erstattet med en lejeværdiforhøjelse på 500 mill. kr. Den er også faldet væk. Til gengæld har vi fået en forøgelse af momsen, den mest asociale beskatning, der findes, på 3 mia kr. Den sociale balance er også ændret på den måde, at der nu tilsyneladende kun i mere begrænset omfang bliver tale om at foretage sociale nedskæringer over for folk, der ikke har sociale ydelser behov, mens de sociale nedskæringer, som vil komme, til gengæld logisk må ramme dem, der egentlig dårligt kan klare sig uden.

Så meget om den såkaldte sociale balance. Hvis hr. Ole Espersen kan sælge den idé med den sociale balance i dette forlig til offentligheden, så er han en større illusionsmager end nogen af de andre tryllekunstnere her i tinget for nu at bruge hr. Ole Espersens terminologi.

Det forholder sig ikke bedre med hr. Ole Espersens påstand om, at det ikke var muligt i den nuværende situation at inddrage beskatning af jord i forliget. Disse muligheder var til stede, som jeg har redegjort for, men regeringen afviste at erstatte ejendomsskatten med den statsgrundskyld, vi foreslog, og som fik tilslutning fra VS, og som uden al tvivl også ville have fået støtte fra SF og sågar måske fra de radikale, hvis regeringen havde taget forslaget til sig. Altså mulighederne var til stede.

Så siger hr. Ole Espersen videre: ja men det var nødvendigt at lave dette miniforlig af hensyn til det politiske demokrati, der skal fungere. Men det politiske demokrati fungerer jo ikke, når man laver nogle løsninger, som ingen i virkeligheden har tillid til kan